

Arrest

nr. 221 256 van 16 mei 2019
in de zaken RvV X en X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Hundelgemsesteenweg 275
9050 LEDEBERG

ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2019 in de zaak met rolnummer X heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien het verzoekschrift dat voormelde verzoekende partij op 8 januari 2019 in de zaak met rolnummer X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de voormelde beslissing.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2019 met refertenummer X in de zaak met rolnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen in de zaak met rolnummer X en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 4 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER en van advocaat J. DE LIEN, loco advocaat R. JESPERS, die verschijnen voor de verzoekende partij, van advocaat C. VANBEYLEN, loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT, en van attaché C. D'HAENENS die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Artikel 39/68-2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.”

Met toepassing van artikel 39/68-2, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de beroepen met rolnrs. X en X van rechtswege gevoegd.

In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De zaken X en X [...] worden samen opgeroepen en behandeld.

De voorzitter wijst erop dat artikel 39/68-2 van de wet van 15 december 1980 op beide beroepen van toepassing is en zet de draagwijdte van deze wettelijke regeling uiteen. De verzoekende partij antwoordt dat zij niet wenst af te wijken van de wettelijk voorziene regeling en is het er bijgevolg mee eens dat de afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.”

De Raad doet derhalve uitspraak op basis van het verzoekschrift met rolnummer X. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 december 2018 werd verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf in het Rijk.

Op 9 december 2018 trof de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 9 december 2018 legt de verwerende partij tevens een inreisverbod op (bijlage 13sexies).

Dit is de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : J.

(...)

nationaliteit : Marokko

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 09.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 09.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens heterdaad drugverkoop. (PV AN.60.LB.146549/2018 van de politie zone van Antwerpen.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op: "Schending van art. 1 § 2, 3°, art. 74/11 § 1, alinea 2, 1°, artikel 74/14 §3 en artikel 62 § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld."

Verzoeker betoogt als volgt:

"De beslissing vermeldt als wettelijke basis artikel 74/11, §1, alinea 2, 1° vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt:

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan,

Eerste onderdeel,

De vermelde wettelijke basis betreft enkel de (modaliteit van de) duurtijd van het inreisverbod, maar kan geen grondslag vormen voor het verlenen op zich van een inreisverbod.

Er is bijgevolg geen legale basis aangeduid op grondslag waarvan een inreisverbod kan genomen worden.

De wet vertoont op dit punt een wezenlijke lacune.

Er is alleszins bij weten van verzoeker geen beslissing tot verwijdering. Er ligt geen beslissing tot verwijdering voor. Minstens wordt in de beslissing zelf niet aangeduid om welke beslissing tot verwijdering van welke datum het zou gaan.

Ook om die reden is de beslissing ongeldig.

Tweede onderdeel,

De bestreden beslissing motiveert:

"Er bestaat een risico op onderduiken: betrokkene werkt niet mee met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens heterdaad drugverkoop. (PV AN.60.LB. 146549/2018 van de politie zone Antwerpen.)

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

Eerste subonderdeel,

Dit motief schendt de formele motiveringsverplichting.

Er wordt niet verwezen naar enig artikel van de vreemdelingenwet dat zou staven dat omwille van vermelde redenen een inreisverbod kan worden opgelegd. Artikel 74/11 vreemdelingenwet dat vermeld is in de beslissing heeft dergelijke inhoud niet. In dat artikel is geen sprake van risico op onderduiken of gedrag dat zou geacht worden de openbare orde te kunnen schaden.

Mogelijk bedoelt de beslissing artikel 74/14 §3,1° vreemdelingenwet, maar dit staat niet in de beslissing.

De ganse motivering die op een niet vermeld artikel steunt heeft geen rechtsgrond en bijgevolg kan ze niet in aanmerking worden genomen.

Bovendien gaat artikel 74/14 niet over het inreisverbod, maar over de beslissing tot verwijdering van het grondgebied. Ook om die reden kan het vermelde geen motivering, noch formeel noch materieel, zijn voor een inreisverbod.

Tweede subonderdeel,

Verder zou de beslissing betrekking kunnen hebben op artikel 1, § 2, 3° van de vreemdelingenwet, maar dit staat zo niet in de bestreden beslissing, en dit artikel is enkel een criterium om het actueel en reëel risico op onderduiken te bepalen: 'Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elke geval: ... 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheid die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.'

Er wordt gesteld dat dit artikel geen betrekking heeft op en niet kan aangewend worden als juridische grondslag voor het inreisverbod, maar wel op de eventuele terugleiding of vasthouding van de betrokkene in het kader van een bevel (bijlage 13 septies).

De motivering is bijgevolg niet terzake zowel formeel als materieel.

Ondergeschikt, wordt nog opgemerkt dat het artikel op zich wordt geschonden, daar in casu geen rekening is gehouden met objectieve criteria of met alle omstandigheden eigen aan het geval van verzoeker. Er wordt in de beslissing een automatische toepassing gemaakt van vermeld artikel, zonder rekening te houden met de omstandigheden waarom verzoeker in België is gekomen met name zijn relatie met mevrouw [C.S.].

Bovendien slaat vermeld artikel niet op strafrechtelijke inbreuken maar 'enkel' op niet medewerking met de overheden. Het feit dat verzoeker zich niet aangemeld zou hebben binnen de termijn door artikel 5 van de vreemdelingenwet, is geen afdoende motief om te besluiten tot een actueel en reëel risico op onderduiken.

Derde subonderdeel,

Voor zover vermelde motivering al in aanmerking zou kunnen komen om het inreisverbod te motiveren, quod non, wordt met betrekking tot het motief dat verzoeker zich niet zou aangemeld hebben binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn het volgende opgemerkt.

Het is juist dat verzoeker zich niet binnen de drie dagen heeft aangemeld.

De vraag is of het zich niet aanmelden binnen vermelde drie dagen een dermate gewichtig feit is dat hieruit kan besloten worden dat verzoeker niet meegewerkt heeft met de overheden. Naar de mening van verzoeker valt dat feit niet onder die kwalificatie. Overigens is die kwalificatie in de vreemdelingenwet opgenomen in het kader van het risico op onderduiken, maar niet in het kader van het opleggen van een inreisverbod.

Ook om die reden faalt het vermelde motief.

Derde onderdeel,

Wat betreft de termijn van drie jaar.

Eerste subonderdeel,

De motivering voor die drie jaar is opvallend.

In eerste instantie stelt verwijst de beslissing naar het gegeven dat verzoeker op heterdaad zou betrapt zijn op drugverkoop, dat hiervan een PV is opgemaakt, en dat gezien de ernst van de feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

In tweede instantie wordt verwezen naar het verhoor van verzoeker door de politie, dat hij verklaarde geen duurzame relatie of kinderen en dat er geen sprake is van een medische problematiek, zodat in de verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Het gaat om een louter automatische standaardmotiveringen die in strijd zijn met de verplichting van artikel 74/11 vreemdelingenwet om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Bovendien is de vermelde motivering niet terzake waar het om een inreisverbod gaat; het gaat om een motivering die betrekking heeft op het bevel of op de verwijderingsbeslissing, zoals de beslissing trouwens zelf zegt ('zodat in de verwijderingsbeslissing rekening is gehouden met...'), maar die dus niet slaat op het inreisverbod als dusdanig.

Tweede subonderdeel,

Artikel 74/11 §1, alinea 2 stelt dat drie jaar een maximumtermijn is.

Deze maximumtermijn wordt meteen opgelegd, hoewel verzoeker geen enkele voorgaande heeft.

Zoals destijds tijdens een bijscholing voor de advocaten van de balie Antwerpen door een medewerker van DVZ openlijk meegedeeld, gaat het hier om een louter mechanische en automatische toepassing van die termijn. Dit is evident in strijd met de noodzaak van artikel 74/44 §1 alinea 1 om met de specifieke omstandigheden rekening te houden.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Ook op dit punt is de beslissing een louter automatische, stereotiepe en standaard beslissing.

De maximumtermijn vereist een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert. Deze is er niet.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging; dergelijke faire balance-toets is er niet. Er is geen enkele redelijke of eerlijke overweging van de situatie van verzoeker. Zo wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker geen enkele voorgaande heeft in België noch strafrechtelijk, noch bestuursrechtelijk. Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoeker de strafrechtelijke inbreuk betwist en dat het vermoeden van onschuld moet gelden.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurs-handelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissing schendt de vermelde wetsbepalingen.

Vierde onderdeel,

De beslissing neemt als motief voor het inreisverbod om te stellen dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, het feit dat er lastens hem door de politie een proces-verbaal is opgemaakt wegens heterdaad drugverkoop.

Verzoeker betwist die feiten; hij heeft hasj gebruikt, niet verkocht.

De beslissing die uit het loutere bestaan van een PV zonder veroordeling afleidt dat het gedrag van verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, schendt het principe van het vermoeden van onschuld."

3.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van de artikelen 1, §2, 3° en 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet. Deze bepalingen betreffen samen gelezen immers een verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing is geen verwijderingsmaatregel. Onderdelen van middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

3.5. In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat er geen enkele termijn is toegestaan voor het vrijwillig vertrek. Uit de redactie van artikel 74/11, §1, tweede lid (aanhef) van de Vreemdelingenwet blijkt dat in het geval er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend, de verwerende partij geen andere keuze heeft dan een inreisverbod op te leggen. In dit geval bedraagt de maximumduur drie jaar tenzij er sprake is van de toepassing van artikel 74/11, §1, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet, quod non in casu.

3.6. Daar de bestreden beslissing verwijst naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat er in de bestreden beslissing geen wettelijke grondslag is voorzien voor het opleggen van een inreisverbod.

3.7. Er wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er een risico op onderduiken is en dat verzoeker niet heeft meegewerkt of meewerkt met de overheden en dat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden. Dit betreft motieven die blijkens het administratief dossier reeds kunnen worden gelezen in het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2018, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat en die dus louter worden hernomen. Het zijn meer bepaald motieven ter ondersteuning van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij geen termijn wordt verleend om het grondgebied te verlaten. Verzoeker kan het thans bestreden inreisverbod niet aanwenden om motieven die figureren in het bevel om het grondgebied te verlaten, waarmee het gepaard gaat, te bekritisieren. Anders oordelen en toelaten dat verzoeker een motief van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2018 alsnog inhoudelijk bekritiseert, komt neer op het schenden van het definitief karakter van deze beslissing (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.634). Verzoeker heeft immers het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2018 niet aangevochten.

3.8. Verzoeker stelt dat er bij zijn weten geen bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. In het administratief dossier zit echter het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2018 waarmee het inreisverbod gepaard gaat. In het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X, dat zich ook in het administratief dossier bevindt, kan worden gelezen: *“Onmiddellijk na zijn vrijlating werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, alsook een inreisverbod.”* Verzoeker kan dan ook niet dienstig in de zaak met rolnummer X, die handelt over dezelfde bestreden beslissing, voorhouden dat er geen beslissing tot verwijdering voorligt.

3.9. De bestreden beslissing stelt duidelijk: *“De beslissing tot verwijdering van 09.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.”* Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen dat in de bestreden beslissing niet wordt aangeduid *“om welke beslissing tot verwijdering van welke datum het zou gaan”*.

Het eerst en tweede onderdeel van het eerste middel zijn dan ook ongegrond.

3.10. De verwerende partij heeft een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar. Ter staving van de duur van het inreisverbod, stelt de verwerende partij:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

3.11. Verzoeker acht dit een standaardmotivering doch de Raad ziet niet in waarom dit het geval zou zijn. Immers blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat ze rekening houdt met de omstandigheden die verzoekers geval kenmerken. Met name is hij op heterdaad betrapt op drugverkoop en heeft hij verklaard *“niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”*. Alleszins, indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.12. De motieven van een inreisverbod – de reden waarom het wordt opgelegd en de duur ervan – vormen één geheel en verzoeker kan niet dienstig de in punt 3.10. bedoelde motivering loskoppelen van volgende hogerop in de bestreden beslissing vermelde motivering: *“Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens heterdaad drugverkoop. (PV AN.60.LB.146549/2018 van de politie zone van Antwerpen.) Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

3.13. Zoals verzoeker terecht stelt, dient de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening te houden met de persoonlijke omstandigheden. Dit is in casu gebeurd (zie punt 3.10). Verzoeker is van oordeel dat dit blijk geeft van een automatische toepassing van de termijn van drie jaar en verwijst hiervoor naar een uiteenzetting van een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingen-zaken op een bijscholing voor de balie van Antwerpen, doch er kan van de Raad bezwaarlijk verwacht worden dat hij op grond hiervan meestapt in de redenering van verzoeker. Voorts laat verzoeker na te duiden met welke omstandigheden de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod.

3.14. Verzoeker verwijst naar het vermoeden van onschuld en naar het feit dat hij geen strafrechtelijke *“voorgaande”* heeft in België en acht de bestreden beslissing een uiting van een kennelijk onredelijke optredende overheid. Het vermoeden van onschuld is een fundamenteel beginsel uit het strafrecht, dat betrekking heeft op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. De bestreden beslissing is geen maatregel van strafrechtelijke aard en acht verzoeker niet schuldig aan een misdrijf. De bestreden beslissing is een administratieve rechtshandeling en dus kan verzoeker de schending van voormeld beginsel niet dienstig opwerpen. Het vermoeden van onschuld belet niet dat het bestuur op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt over feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis hiervan een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

3.15. Verzoeker betwist niet dat in het proces-verbaal waarnaar de bestreden beslissing verwijst, sprake is van *“heterdaad drugverkoop”*. Alleszins bevindt zich in het administratief dossier een administratief verslag vreemdelingencontrole, opgesteld door de politie van Antwerpen op 8 december 2018, waarbij verwezen wordt naar het PV-nummer dat wordt vermeld in de bestreden beslissing en waarbij onder de rubriek, *“Aard feit”*, kan gelezen worden, *“Heterdaad drugsverkoop (vereniging)”*. Verzoeker betwist dat hij zich hieraan schuldig heeft gemaakt. Het is niet aan de Raad om daarover finaal te oordelen. Het past wel te wijzen op de bijzondere bewijswaarde van een proces-verbaal en de vaststellingen van de verbalisanten, waarbij dient te worden aangestipt dat ze in het proces-verbaal gewag maken van het feit dat verzoeker op heterdaad betrapt werd op drugsverkoop. Deze vaststelling geldt tot bewijs van het tegendeel. Het is aan de belanghebbende die de vaststellingen van de verbalisant(en) betwist, om het tegendeel te bewijzen. De Raad kan bezwaarlijk aannemen dat verzoeker het tegendeel bewijst door louter te poneren dat hij niet aan drugsverkoop deed en enkel *“hasj”* heeft gebruikt. De Raad kan het ook niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij op grond van de vaststelling dat verzoeker op heterdaad werd betrapt op drugsverkoop en gezien verzoeker *“verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben”* een inreisverbod oplegt van drie jaar, dit in het kader van het handhaven van de openbare orde, ook al heeft hij geen strafrechtelijke of bestuursrechtelijke *“voorgaanden”*.

Het derde en vierde onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

3.16. Het eerste middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.17. In een tweede middel werpt verzoeker op, “Schending van art. 74/11 § 1, eerste lid, art. 62, art. 74/11, §1, vierde lid en artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. De principes van het hoorrecht

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en artikel 74/13 vreemdelingenwet stelt verzoeker het volgende.

Het EHRM stelt dat er sprake is van een familie en van toepassing van artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150). Afwijken van het recht op familieleden kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

In de beslissing wordt gesteld dat in de vragenlijst hoorplicht ingevuld op 8.1.2018 verzoeker verklaart dat hij geen familieleden heeft in België en artikel 8 EVRM bijgevolg niet van toepassing is.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

De loutere verwijzing naar vermelde vragenlijst evenmin naar de inhoud ervan beantwoordt aan het begrip hoorplicht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven. Dit gebeurt niet door een loutere stereotiepe invullijst en de vraag naar het al of niet hebben van familie.

Dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

Dat art. 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat gedaagde niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Dat verzoeker verwijst naar het recente arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 inzake Zeiler Lirije t. Belgische Staat, waarbij ook met betrekking tot een inreisverbod de principes van het hoorrecht worden uiteengezet, en de beslissing vernietigd wordt omdat de betrokkene niet op nuttige wijze haar standpunt aan verweerder had kenbaar kunnen maken, en dat die afdoende argumenten aanbrengt om te stellen dat zo het hoorrecht wel zou uitgeoefend geweest zijn, dit tot een ander beslissing had kunnen leiden (overweging 2.3., arrest gevoegd onder de strukken).

Dat verzoeker verder verwijst naar arrest 110.832 van de RW dd. 27.09.2013, naar arrest nr. 126.158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt.

In de zaak Valderrama Correa wordt de schending van het hoorrecht en van artikel 8 EVRM aanvaard, omdat de verzoeker niet gehoord was omtrent zijn familiale situatie, en hij elementen had kunnen opwerpen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Het betrof eveneens een zaak van wettelijke samenwoning en waarbij een procedure lopende was voor de rechtbank van eerste aanleg tegen de weigering van overschrijving van die wettelijke samenwoning.

Dat de Raad derhalve de toepassing van art. 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoeker verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

2. Concrete toepassing

De beslissing verwijst nergens naar enig hoorrecht.

Het enige wat gesteld wordt is:

"Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben..."

Er is nergens vermeld waar, aan wie en in welke omstandigheden hij dit zou verklaard hebben.

Alleszins is de loutere vermelding niet het bewijs van het uitoefenen van enig hoorrecht.

De beslissing stelt daarop dat er dan ook geen schending is van artikel 74/13 vreemdelingenwet.

Het horen moet specifiek betrekking hebben op de voorgenomen beslissing, met name het inreisverbod. In dat kader dienen aan verzoeker duidelijk en uitvoerig de vragen te worden gesteld welke elementen hij hierover kan inbrengen die betrekking hebben op zijn privéleven en zijn gezondheid.

Bovendien is een 'verhoor', quod non, door de politie niet conform wat onder het hoorrecht in het kader van een verblijfssituatie vereist is. De politie is tussengekomen in het kader van een vermeend misdrijf, en de verhouding van verzoeker tot de politie situeert zich in dat kader, en niet in het kader van zijn verblijf of de overweging van een inreisverbod.

Het 'verhoor', quod non, was niet in dat kader.

Verzoeker verwijst in dit verband naar bijgevoegd arrest RvV nr 205 695 van 21 juni 2018 inzake Morabito Francesco, waar het inreisverbod vernietigd werd omdat het hoorrecht niet werd gerespecteerd. Vermeld arrest stelt in punt 3.6. dat het inreisverbod een eigen hoorrecht vereist. In vermelde zaak was er nog een (betwiste) vragenlijst; in casu was die er niet eens. Verzoeker sluit zich aan bij de motieven van dit arrest Morabito.

Verzoeker verwijst ook naar het in de stukken gevoegde arrest RvV nr. 213 478 van 5 december 2018 waarbij de beslissing vernietigd werd omwille van de negatie van het hoorrecht; ook in die zaak ging het om een vragenlijst die geen betrekking had op het inreisverbod zelf.

Verzoeker verwijst naar de in het feitelijk gedeelte en onder het eerste middel ontwikkelde elementen die zo het hoorrecht was uitgeoefend hadden moeten leiden tot een andere beslissing.

Als verzoeker afdoende was gehoord had hij kunnen meedelen dat hij al verscheidene jaren in België verbleef, dat hij al meer dan één jaar een relatie heeft met mevrouw [S.C.], die een dochtertje heeft dat verzoeker als haar vader aanziet. Het artikel 8 EVRM is breder dan het loutere hebben van een duurzame relatie of kinderen. Het betreft het brede spectrum van relaties, ook vrienden en kennissen. Hij had er ten overvloede ook op kunnen wijzen dat hij formeel betwist dat hij een verkoper van drugs zou zijn, laat staan dat hij in dat kader op heterdaad zou betrapt geweest zijn. Verzoeker is enkel een gebruiker van hasj. Hij had verder nog kunnen wijzen op het gegeven dat hij in België nooit met de autoriteiten in aanraking was gekomen, noch burgerlijk, noch strafrechtelijk.

Hierover is hij niet gehoord. Hiermee is geen rekening gehouden bij de beslissing.

Overigens had verzoeker, indien hij opgeroepen en verhoord was geweest door de Dienst Vreemdelingenzaken, elementen kunnen doen gelden die van aard waren om op de tussen te komen beslissing een invloed te hebben.

Dat het niet honoreren van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Uit wat voorafgaat vloeit dus voort dat door verzoeker niet te hebben gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, de tegenpartij de wettelijke bepalingen en beginselen geïnviseerd in het middel

heeft geschonden, o.m. art. 41, § 2 van het Handvest, het algemeen rechtsbeginsel audi alteram partem en de wettelijke bepalingen en beginselen i.v.m. de formele motiveringsplicht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.18. Verzoeker legt in zijn ondersteunend betoog concreet uit waarom hij artikel 8 van het EVRM geschonden acht door de bestreden beslissing alsook het hoorrecht. Voor de andere geschonden geachte bepalingen en beginselen leest de Raad geen uitleg in het verzoekschrift. Verzoeker kan alleszins niet dienstig de schending opwerpen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangezien dit betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel, wat de bestreden beslissing niet is. Deze onderdelen van het middel zijn dan ook onontvankelijk.

3.19. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontleen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht vormen. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kent dezelfde invulling (cf. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

3.20. Verzoeker stelt: *“Als verzoeker afdoende was gehoord had hij kunnen meedelen dat hij al verscheidene jaren in België verbleef, dat hij al meer dan één jaar een relatie heeft met mevrouw [S.C.], die een dochtertje heeft dat verzoeker als haar vader aanziet. Het artikel 8 EVRM is breder dan het loutere hebben van een duurzame relatie of kinderen. Het betreft het brede spectrum van relaties, ook vrienden en kennissen. Hij had er ten overvloede ook op kunnen wijzen dat hij formeel betwist dat hij een verkoper van drugs zou zijn, laat staan dat hij in dat kader op heterdaad zou betrapt geweest zijn. Verzoeker is enkel een gebruiker van hasj. Hij had verder nog kunnen wijzen op het gegeven dat hij in België nooit met de autoriteiten in aanraking was gekomen, noch burgerlijk, noch strafrechtelijk.”*

3.21. In het administratief dossier zitten geen stukken die wijzen op het feit dat verzoeker *“al meer dan één jaar een relatie heeft met mevrouw [S.C.], die een dochtertje heeft dat verzoeker als haar vader aanziet.”* De rubriek *“Andere familieleden in België”*, met subrubriek *“Relatie met vreemdeling”* in het bovenvermeld administratief verslag van 8 december 2018 werden niet ingevuld. Bij het verzoekschrift wordt enkel een paspoort gevoegd van mevrouw S.C. Dit kan bezwaarlijk aantonen dat verzoeker *“al meer dan één jaar een relatie heeft met mevrouw [S.C.], die een dochtertje heeft dat verzoeker als haar vader aanziet.”* Van het aantonen van een relatie met mevrouw S.C. en haar kind, laat staan van een spectrum van relaties met vrienden en kennissen, is dan ook geen sprake zodat niet blijkt dat verzoeker, mocht hij dit meegedeeld hebben bij zijn horen door verweerder zelf alvorens hij de bestreden beslissing trof, hij deze laatste had kunnen aanzetten tot het treffen van een andersluidende beslissing. Ook van een schending van artikel 8 van het EVRM is geen sprake. Dat veronderstelt immers dat de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezins- en privéleven aantoon, quod non. Voor wat betreft het betoog van verzoeker dat hij bij zijn horen door de verwerende partij zou hebben meegedeeld *“dat hij formeel betwist dat hij een verkoper van drugs zou zijn, laat staan dat hij in dat kader op heterdaad zou betrapt geweest zijn. Verzoeker is enkel een gebruiker van hasj. Hij had verder nog kunnen wijzen op het gegeven dat hij in België nooit met de autoriteiten in aanraking was gekomen, noch burgerlijk, noch strafrechtelijk”*, wijst de Raad op het gestelde in punt 3.15. Ook deze elementen die verzoeker bij zijn horen door de verwerende partij zelf zou hebben meegedeeld, zouden haar niet hebben aangezet tot een andersluidende beslissing.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

Het tweede middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep met rolnummer X ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de zaak met rolnummer X.

Artikel 4

De kosten van het beroep in de zaak met rolnummer X, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA